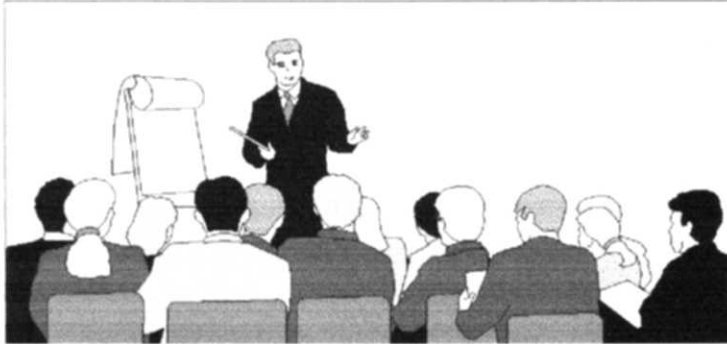

Til vore medlemmer:

Indbydelse til landsmøde:

Landsmøde afholdes lørdag, den 25. januar 2003 på
Badstuen, Østre Stationsvej 26, Odense C.
(skråt overfor banegårdens hovedudgang)

med følgende program:

kl. 10.30 **Generalforsamling:**

1. Valg af dirigent
2. Formandens beretning, som forelægges til godkendelse
3. Aflæggelse af revideret regnskab til godkendelse
4. Indkomne forslag
5. Fastsættelse af kontingent
6. Valg af bestyrelsesmedlemmer
7. Valg af revisor

kl. 12.00 **Frokostpause**

kl. 13.00 **"Arbejde og Borgerløn"**. Foredrag ved filosof **Michael Husen**, forfatter til bøgerne: "Arbejde og Identitet" (Nyt Nordisk Forlag Arnold Busck. København 1994). og "Arbejde, rytme og Tid" (Nyt Nordisk Forlag. Arnold Busck. København 1988).

kl. 14.15 **Pause**

kl. 14.30 **Grundlovssag med Borgerlønsperspektiv.** Indlæg ved **Johan Møller Nielsen**. Johan Møller Niensens sag mod tvangsaktiveringssystemet i Køge Kommune har udviklet sig til en regulær grundlovssag, der af flere er blevet tolket som en sag med mulige perspektiver for borgerløn. Hvis retten lægger principielle overvejelser til grund for dommen, og hvis dommen falder ud til sagsøgers fordel, kan det have konsekvenser for hele aktiveringssystemet. Johan Møller Nielsen vandt i byretten, og landsretten afsiger dom dagen før Borgerlønsbevægelsens landsmøde.

kl. 15.00 **Debat**

kl. 16.00 **Afslutning**

vi håber at se dig den 25. januar

Bestyrelsen

Sekretariat: Skovparken 420, DK-7190 Billund

Telefon: (45) 75 33 86 89

e-mail: net@borgerloensbevægelsen.dk

søg os også på www.borgerloensbevægelsen.dk

Referat fra generalforsamlingen d. 25. jan. 2003 – Odense

- 1) **Valg af dirigent**
Søren Kæstel
- 2) **Formandens beretning (se bilag 1)**
Efter tak til Rune for 3 års indsats i bestyrelsen fra bl.a. Poul G. Nielsen blev beretningen taget til efterretning.
- 3) **Aflæggelse af revideret regnskab til godkendelse (se bilag 2)**
Efter besvarelse af spørgsmål og tilbud fra Gunna Starck om at være foredragsholder blev regnskabet godkendt.
- 4) **Indkomne forslag (se bilag 3)**
Efter debat trak Terkel Gad Petersen forslagene tilbage under forudsætning af, at forslagene blev behandlet af den nye bestyrelse.
- 5) **Fastsættelse af kontingent**
Bestyrelsens forslag om uændret kontingent på 125 kr. blev vedtaget.
- 6) **Valg af bestyrelsesmedlemmer**
Genvalg: Anne Bjørnskov
Birgit Breuner
Erik Christensen
Jørg Gaugler
Henning Jakobsen
Søren Kæstel
Peter Mølgård Nielsen
Per Sørensen

Nyvalgt: Tina Frederiksen
Karsten Lieberkind
Terkel Gad Petersen
Stephan Stengler
- 7) **Valg af revisor**
Genvalg af Bruno Jerup
- 8) **Eventuelt**
Opfordring til at benytte oplysningsudvalgene som målgruppe for foredragsvirksomhed. Kontakt: Per Sørensen

hj

Bilag 1

BORGERLØNSBEVÆGELSEN

DEN OVERSETE BORGERLØN (formandens beretning, landsmødet den 25.1.2003) Af Rune Engelbreth Larsen

Med jævne mellemrum dukker problemet med det voksende antal folkepensionister op til overfladen og af-tvinger politikerne bekymrede miner. Selv med de nyere tvangsforanstaltningers omsiggribende karakter mener man tilsyneladende, at det trods alt er urimeligt at tvangsaktivere firsårige og ser derfor kun en udgift i de ældre.

Og da gennemsnitsdanskere bliver ældre og ældre, bliver det naturligvis vanskeligere og vanskeligere at finansiere statens udgifter, fordi færre og færre er i den erhvervsaktive alder, hvor de kan forventes at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Om det er Fogh eller Lykketoft, der udtaler sig, er panikken over den såkaldte ældrebyrde lige tydelig, og vi kan da også være helt forvisset om, at »løsningsmodellen« er nøjagtigt den samme: Yderligere nedskæringer i kontanthjælpen og skrappe krav til de tvangsaktiverede.

Til trods for at vi lever i et forchromet overflodssamfund med en forchromet overflodsøkonomi, som få turde drømme om for bare et tiår eller to siden – hvor vi allerede var blandt verdens rigeste nationer – er det utroligt så »selvfølgelig« det kan præsenteres, at der skam ikke er råd til almindelig menneskelig værdighed og anstændighed over for trængte samfundsgrupper.

Pudsigt som det bliver mere og mere acceptabelt at skære mere og mere i de sociale ydelser i takt med, at statens finanser klarer sig bedre og bedre. Journalisterne står imidlertid desværre ikke ligefrem i kø for at beskrive, endside kritisere dette paradoks.

Men dér står så vi med alle tiders værktøj til et nytænkende paradigmeskift: *Borgerløn*.

Og vi står med særdeles gode kort på hånden. Ikke mindst med det faktum på vores side, at det er meget, meget vanskeligt at skaffe flere i arbejde, når man betænker Velfærdskommissionens rapport fra 1995, ifølge hvilken der faktisk har været en temmelig konstant beskæftigelsesgrad på kun 50 procent i det foregående århundrede.

Faktum er, at selv om produktiviteten er steget relativt eksplosivt i hele det tyvende århundrede, har den andel af befolkningen, som har været i lønarbejde, ikke desto mindre været så stabil, at det næsten ligner en naturlovs konstant.

Vi kan altså med ret stor rimelighed fastslå, at det i hvert fald i forhold til *beskæftigelsesgraden* er komplet ligegyldigt, om det er Socialdemokratiet eller de borgerlige, som er ved regeringsmagten. Faktisk er det sågar ligegyldigt, om de internationale konjunkturer er gode eller ringe. For når det i et helt århundrede har forholdt sig sådan, at halvdelen af befolkningen har lønarbejde, mens den anden halvdel ikke har det, er der nok ikke så forfærdelig meget, der kan gøres for at ændre dette. Og *næppe heller* i indeværende århundrede.

Den halvdel, som ikke er i lønarbejde, består naturligvis af bl.a. skoleelever, pensionister, studerende, handicappede, syge og arbejdsløse i traditionel forstand – men det er immervæk tankevækkende, at hver anden samfundsborger har lønarbejde, og at hver anden samfundsborger følgelig *ikke* har.

Dermed turde de største tåbeligheder om, at »der er arbejde til dem, der gider arbejde«, forsvinde ned i malkulaturen hos i det mindste enhver anstændig politiker, for kendsgerningen er altså, at der er arbejde til halvdelen af befolkningen, hverken mere eller mindre. Kan vi da slet ikke ændre dette? Jo, men kun ved at *fordele* det reelle lønarbejde, der er.

Dermed flyttes fokus og ansvar fra de arbejdsløse til politikerne, der må se i øjnene, at uanset hvad de gør, kan de ikke skabe fuld beskæftigelse, i hvert fald ikke i traditionel forstand. Men netop derfor må vi også garantere enhver samfundsborger et eksistensminimum i form af borgerløn, også den halvdel af befolkning-

gen, som står uden for arbejdsmarkedet.

For hvor skulle ellers retfærdigheden bestå i, at den ene halvdel af befolkningen ikke har anstændige livsvilkår og lider under et stadig større rettighedsunderskud, blot fordi politikerne har fejldisponeret arbejdsbyrden således, at den, der i forvejen arbejder og tjener meget, hele tiden ansføres til at arbejde og tjene *endnu* mere?

Sagen er med andre ord den, at Borgerlønsbevægelsen sammen med de få andre bevægelser, foreninger og partier, som tør sætte borgerløn på dagsordenen, står med et overbevisende bud på et alternativ, ja, vel i vid udstrækning med det *eneste* bud på et alternativ til det herskende politiske paradigme overhovedet. Et bud, som kan skabe det fleksible arbejdsmarked, der uundgåeligt fordeler det eksisterende lønarbejde langt bedre, fordi det skaber mulighedsbetingelsen for fleksible arbejdstider og fleksible arbejdsperioder, der også lader lønmodtagere trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet uden tvangskontrollens socialpoliti i hælene. Og hvorfor skulle vi dog ikke tillade det, når vi nu *ved*, at halvdelen af befolkningen med den nuværende arbejdsfordeling alligevel er og bliver uden for arbejdsmarkedet?

Man må knibe sig i armen – kan det virkelig passe, at politikerne er låst fast i et sådant kujoneri, at de ikke tør nytænke løsningerne? Svaret er som bekendt ja.

Er Borgerlønsbevægelsen da virkelig så heldig, at vi næsten har monopol på denne gennemtænkte samfundsmodel? Er der virkelig ikke større konkurrence om at præsentere nogle visioner i dette samfund?

Svaret til dét er et ikke mindre rungende nej.

Omvendt står vi dog ikke ligefrem i den situation, at vi kan tillade os at juble alt for længe over, at vi næsten har monopol på et politisk instrument, som arkaisk arbejdsmoral, politisk forstokkethed og gammeldags formynderi hindrer langt de fleste politikere i at se. Vi står nemlig i den situation, at vi selv må kæmpe for at *bryde* denne monopollignende tilstand, hvis vi skal komme ud af stedet.

Hvordan går det så med det? Og ja, så bliver det straks mere alvorligt: Det går jo ikke så godt.

For et år siden kunne vi konstatere, at vi havde de mest fundamentale arbejdsopgaver på plads og for alvor var gearet til at søsætte den vigtige opgave det er at udvide medlemsfundamentet. Det er imidlertid ikke sket.

Dels er vi hæmmet af det forhold, at dansk politik i vid udstrækning betinges af de politiske aktørers pengepung: Har du penge, kan du få (pressens opmærksomhed), har du ingen, må du gå.

Det er en ond cirkel. Fem tusind medlemmer giver et kapitalgrundlag til virkelig at trænge igennem i offentligheden, men selv samme kapitalgrundlag er forudsætningen for virkelig at trænge igennem offentligheden og hverve de fem tusind medlemmer ...

Borgerlønsbevægelsen må på linje med andre mindre foreninger og bevægelser kæmpe mod de hårde odds, som denne onde cirkel er udtryk for.

Bl.a. derfor har vi vel også prioriteret tiltag, der kunne bringe os på banen uden de helt store udgifter, f.eks. udformningen af finansieringsmodeller og udgivelsen af debatbogen *Oprør fra bredden*. Blandt de næste projekter er f.eks. en udgivelse, der tager konkret fat på absurditeterne ved det eksisterende system for derigennem at belyse behovet for et alternativ.

Derudover har vi det forløbne år tilstræbt at udbygge kontakten til andre bevægelser og foreninger, som kunne tænkes at være positivt stemt over for borgerløn. Flest frugter er der kommet ud af samarbejdet med Landsorganisationen af Arbejdsledige (LA), hvor vi har arrangeret fælles debatmøder, og begge bevægelser ser da også positivt på muligheden for kommende samarbejder.

Men der er også andet i støbeskeen, som jeg dog ikke skal komme nærmere ind på her, fordi det netop er – i støbeskeen. Og fordi det i øvrigt bliver den kommende bestyrelses opgave at evaluere og vurdere disse projekter samt naturligvis finde på helt nye. For min del vil jeg opfordre til, at man forsøger at prioritere spektakulære tiltag, der kan synliggøre bevægelsen i den brede offentlighed.

Det bliver imidlertid ikke op til mig at tage stilling til. Til gengæld skal jeg afslutningsvist takke af som både formand og bestyrelsesmedlem. Jeg har været i bestyrelsen siden bevægelsens stiftelse for tre år siden og har siddet som formand omtrent halvdelen af tiden.

Det har været tre år præget af et udfordrende og udbytterigt samarbejde, som jeg nødtigt ville have været foruden. Men da det må være imperativt for Borgerlønsbevægelsen at forblive en tværpolitisk bevægelse, ville det være at overtrække troværdigheden heraf en anelse for langt, hvis jeg fortsatte, efter at Minoritets-

partiet er blevet opstillingsberettiget til næste folketingsvalg.

Hvor der naturligvis ikke er noget odiøst i, at Borgerlønsbevægelsen har en formand, som samtidig er aktivt partimedlem, betyder min rolle som formand både for Borgerlønsbevægelsen og et opstillingsberettiget parti, at de to formandskasketter i offentlighedens øjne risikerer at sidde lige lovligt meget i vejen for hinanden.

På grund af den arbejdsmæssige byrde i en række øvrige engagementer trækker jeg mig tillige fra bestyrelsen.

Skal jeg være venlig i min egen evaluering af mig selv, kan jeg notere mig, at jeg efter tre års aktivt arbejde dog så i det mindste har medvirket til at opfylde den forpligtelse, som Borgerlønsbevægelsens bestyrelse af og til har pålagt sig selv – nemlig at trække borgerlønsideen med over i hver vores parti og dér gøre den til de respektive partiers politiske programpunkt.

Nu ser jeg så frem til, at de *øvrige* bestyrelsesmedlemmer gør det samme. Så skulle der til næste landsmøde ikke længere kun være ét parti på stemmesedlen, som eksplicit kæmper for borgerløn, men mere end en håndfuld!

I betragtning af at bestyrelsen i øvrigt jo spænder over partier som Venstre, Konservative, Radikale Venstre, Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten, ser det jo i dét perspektiv alt sammen overordentlig lyst ud!

Tak for tre frugtbare år – og tak for ordet.

Driftsregnskab, Kalenderåret 2002:**Indtægter:**

4

Kontingenter	kr. 10.125,00
Bidrag.....	- <u>25.036,69</u>
	Kr. 35.161,69

Udgifter:

Tryksager	kr. 20.854,30
Porto m.v.....	- 3.397,78
Landsmøde	- 7.563,65
Refusion af transportudgifter	- 7.132,00
Udgifter ved bestyrelsesmøder.....	- 1.412,50
Udgifter ved arrangementer	- <u>1.477,00</u>
	- 41.837,23

Driftsresultat: - kr. 6.675,54

Status pr. 31/12 2002:

Formue pr. 1/1 2002	kr. 27.534,35
Driftsunderskud i kalenderåret 2002	- <u>6.675,54</u>

Formue pr. 31/12 2002: kr. 20.858,81

Per Sørensen
kasserer

Revideret:

Bruno Jerup Nielsen
revisor

Godkendt på generalforsamlingen den 25/1 2003

Søren Kæstel
dirigent

I forbindelse med forestående landsmøde vil jeg under pkt. 4 på generalforsamlingen komme med følgende forslag til ændring af pkt.1 i idégrundlaget.

Bilag 3

I forbindelse med forestående landsmøde vil jeg under pkt. 4 på generalforsamlingen komme med følgende forslag til ændring af pkt.1 i idégrundlaget.

Teksten: **"Borgerlønnen udbetales automatisk til alle, uafhængigt af deres private forhold og arbejdsforhold. Det er en generel regel for alle borgere i samfundet"**

ændres til:

"Borgerlønnen udbetales til alle herboende danske statsborgere. Til borgere under 18 år gives én eller begge forældre bemyndigelse til at disponere over borgerlønnen".

Teksten: **"Borgerlønnen har en sådan størrelse, at det er muligt at leve af den, om end på beskedent materielt niveau"**

ændres til:

"Borgerlønnen bør have en sådan størrelse, at en familie uanset størrelse kan leve af én almindelig indtægt".

Terkel Gad Petersen
Nybølgevej 26, Hjordkær
6230 Rødekro
nyboelvej@hotmail.com